

Azért kell a pénz a gyógyítónak, hogy ne kelljen pénzért gyógyítania

Szerző: *WEBBeteg* - Balogh Mária, újságíró

Dr. Csiba Gábor Semmelweis Ignác-díjas főigazgató főorvos neve, kiemelkedő szakmai tevékenysége, az egészségügyben bevezetett reformjai nem csupán a miskolci emberek számára közismertek, hanem az ország számos egészségügyi intézményében, valamint a határon túl is, tekintélyes szakmai körökben is.

▼ HIRDETÉS

A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Kórház és Egyetemi Oktatókórház volt főigazgató főorvosával a múlt és a jelen érdekes, izgalmas élményeiről, eredményeiről beszélgettünk. Nem kerültük ki a családi hátteret, a kezdő, fiatalkori tanulóéveket, az orvosigazgatói tevékenység elért sikereit s „küzdéseit”, az eddig elért neves eredményeket, a sebészi hivatás bravúrait, a gyógyítók és a betegek közti jó kapcsolat fontosságát, aminek egyik alapja a lelkiismeretes orvosi munka s az egészségügyben dolgozók bérkérdésének nyugvópontra helyezése. S egyáltalán miként lett beszélgetőpartnerem a gyerekkori kéményseprő hivatás vágyálmából elismert orvos szaktekintély.

Csillagpont kórház- és ellátásszervezés, Váci Irgalmasrendi Kórház

- Dr. Csiba Gábor orvos-igazgató, főorvos nevéhez fűződik a Csillagpont kórház- és ellátásszervezés kidolgozása 2008-2015 között hazánkban. Vajon milyen módon van jelen a gyógyító és oktató munkában Miskolcon vagy az ország más egészségügyi intézményeiben ennek a hatékonysága?

- Az úgynevezett Csillagpont kórház- és ellátásszervezés koncepciója 10 évvel ezelőtt alakult ki. Ez képezte az alapját annak, hogy egy sikeres uniós pályázat eredményeként, megvalósult Magyarország eddigi, egyik legnagyobb egészségügyi beruházása a Csillagpont Kórház. Határidőre, vita nélkül, költségkereten belül. Nemcsak a megépítéséhez és a beindításához kell tudás, hanem érteni kell az üzemeltetéséhez is. A miskolci Csillagpont Kórház a térség ellátásának csúcshintézménye lett. Ide kerülnek a legsúlyosabb, legsürgősebb, legbonyolultabb, nagy tudást és technológiai háttérrel igénylő betegek a legkorszerűbb ellátásra. Ez a csillagnak a közepe. A csillag szárai mentén helyezkednek el a térségben található egyéb egészségügyi szolgáltatók: házi orvosok, szakrendelők, térségi, városi kórházak. A betegutak a csillag szárai jelentik, a beteg ennek mentén halad, betegségének legmegfelelőbb, legmagasabb szintű ellátást az egyes szolgáltatóknál kapja meg. Ha a betegsége indokolja, akkor jut el a csillag közepébe, a Csillagpont Kórházba, ahol koncentrálódik az emberi, a szakmai és a technológiai erőforrás. A csillagpont projekt Miskolcon megvalósult, az úgynevezett szuper kórházak építésével, amelyek most indulnak Budapesten, ezt a koncepciót átvette az egészségpolitika is.

- A Váci Irgalmasrendi Kórház megbízott igazgatója 2018 óta. Mit jelent ez a tevékenység, hivatás, s milyen betegellátás történik ott?

- A Váci Irgalmasrendi Kórház a Betegápoló Irgalmas rend által fenntartott intézmény. Az ott dolgozók lelkiülete, hozzáállása egy kicsit más, mint egy állami intézményben. A betegek nagyon szeretik ezt a kis kórházat, ahol krónikus belgyógyászati ellátást végeznek. Kozma Imre Atya kérésére határozott időre vállaltam el a feladatot, azért mert Ő hívott. Évtizedes kapcsolat fűz az Atyához, együtt dolgoztunk a Máltai Szeretetszolgálatban. Miskolcon a Máltai Szeretetszolgálat megalapításában aktívan részt vettem. Ott is épült egy, a Váci kórházhoz hasonló tevékenységet végző intézmény, a Máltai Ápolási Otthon. A koncepcióját én találtam ki, a beruházást végig menedzseltem, elindítottam a működését immár több mint 20 éve. Tudomásom szerint ez az egyetlen kórházi háttér nélkül működő Ápolási Otthon Magyarországon. A miskolci Ápolási Otthon létrehozásában szerzett tapasztalatokat jól hasznosítom most Vácott. Egy ilyen kis kórházban is hasonló problémák vannak, mint egy nagy intézményben, csak sokkal emberközelibb. Mindenki mindenkit ismer, a lelkiülete más. Itt csak átmeneti segítséget adok, de ez azért fontos nekem, mert ennek a feladatnak „kórház szaga van”. Komoly jövője van az intézménynek. Az Irgalmasrend évszázados tapasztalatai alapján egy gyógy- és egységközpont épül a jelenlegi intézmény mellett, annak részeként. Ebben a munkában részt venni nagy megtiszteltetés.

Dr. Csiba Gábor főigazgató főorvos ekként idézi fel gyermekkori élményeit sajszentpéteri körorvos édesapja, merész, bölcs és családösszetartó édesanyja, valamint nyolc testvére s a vallásos nevelés szentsége mellett, ami ma is meghatározza a család életét.

- Típusos trianoni család vagyunk. Anyai nagyapám az első világháború után tért haza a hadifogságból, s mivel akkor már „Kis Magyarország” volt, nem tudott elhelyezkedni Kassa környékén, így Zemplénben kántortanítóként élt nagymamámmal. Apai ágon pedig a Csallóközből származunk. A második világháború után nagyszüleimet Szlovákiából néhány személyes csomaggal áttelepítették Magyarországra.

Édesapám 1943-ban végezte el az orvosi egyetemet Budapesten. A fővárosban ismerkedett meg édesanyámmal, aki közgazdász hallgató volt. Kemény idők voltak, együtt élték át 1944 júliusában Budapest bombázását. Eddig a napig mindketten vallásukat gyakorlók voltak, de ekkor határozták el, amíg élnek és bírják, mindennap mennek templomba, Szentmisére. Ígéretüket megtartották.

Szükség volt az orvosra, ezért végzés után édesapámat azonnal behívták katonának, sőt a Horthy kiugrási kísérlet után, a magyar hadsereg már a németek csatlósa lett. Ahogy közeledtek az oroszok, hátráltak a német csapatok és velük a magyarok is. Édesapám katona volt, mennie kellett.

- S ekkor a művelt, bölcs édesanya hozott egy végtelenül szokatlan döntést, amihez hasonlóról talán még nem is hallottam.

- Igen, akkor édesanyám merész döntést hozott. Menyasszonyként még nem volt ez divat, de ő felszállt a nyugatra tartó katonavonatra és vállalta édesapám sorsát. Kőszegen összeházasodtak, majd Németországban amerikai hadifogságba estek. Így kezdődött a nyolc gyerekes Csiba család története egy bajorországi kis városkában, Dillingenben. Lengyel hadifoglyok orvosaként, a hadifogságban, viszonylag elfogadható életük volt. Ott született Éva nővérem és ott fogant Kati. Ahogy a történelem kereke haladt előre, az ő sorsuk is aszerint változott, majd 1947-ben hazajöttek, számtalan

igazolás, igazoltatás után végre elkezdhatték közös magyarországi életüket. Hol is telepedhettek volna le, mint édesanyám szülei közelében, Borsod-Abaúj-Zemplén megyében.

- Akkoriban is jellemző volt az orvoshiány, főként a kisebb településeken?

- Érdekes, akkor inkább „túltermelés” volt az orvosokból, a papám kerékpárral járta Miskolc és környéke falvait, állást keresett. Így találta meg a szülőhelyemet, Sajószentpétert. Most sem a világ közepe, zajos poros kis városka Kazincbarcika és Miskolc árnyékában. Akkor még csak egy falu volt, de nekünk gyermekkorunk gyönyörű, megismételhetetlen helyszíne. Arra nem emlékszem, hogy édesapám hány körzetet vitt 50 éven keresztül körorvosként, és arra sem, hogy milyen sok beteg gyógyításában vett részt odaadással, önzetlenül, csodálatosan nagy tudású orvosként. Mi, gyerekek tettük a magunk dolgát, tanultunk, néha rosszkodtunk s békességben, szeretetben éltünk. Szüleim vallásosan neveltek bennünket. Hitüket megtartották és vállalták még a legsötétebb ötvenes években is. Minket, gyermekeiket egyházi gimnáziumba járatnak.

- Bizonyosan sokan megkérdezték már, hogy a testvérek közül kik lettek orvosok s kik választottak más hivatást?

- Valóban, mindenki azt kérdezi először, hányan lettünk orvosok. Senki nem kérdezi, hogy a többi testvérrel mi történt. A három orvoson kívül, van köztünk még tanár, vegyészmérnök és fizikus. Tehát mindenki „tanult” ember lett. S hogy én miért akartam orvos lenni? – kérdez vissza dr. Csiba Gábor – Érdekesnek tűnhet, de egyáltalán nem akartam orvos lenni. Kéményseprőnek készültem. Hogy miért? Egyszerű a magyarázat: azt gondoltam, hogy a kéményseprőnek soha nem kell mosakodni, sőt hivatalból egyenesen piszkos lehet. Ez nem valami jó ómen egy leendő sebésznek. Aztán telt-múlt az idő, lassan „benőtt a fejem-lágya”. Zavart az is, hogy a családban hárman vagyunk fiúk. Az összes mesében azt olvastam: a legkisebb fiú az, aki megcsinálja szerencsáját, a legnagyobb általában gonosz és a legtöbb igazságtalanság a középső fiút éri, mert róla semmit nem írnak a mesékben. Szerettem volna kitörni ebből a középső fiú problémából, és így választottam az orvosi hivatást.

- Láttá-e az édesapját gyógyítás közben, ment-e vele a betegekhez? Milyen szerep jutott az édesanyának?

- Édesanyám a családot látta el, ő volt a „horgony”, a biztos pont. Apukám többször elvitt ikertestvéreimet és engem a betegekhez. Egy rozoga, második világháborús kerékpárral járta a körzeteit. Egy alkalommal hárman ültünk

rajta, a bicikli összeszakadt és mi hárman, háromfelé gurultunk. Ez volt az utolsó közös vizitünk. Ő ötven esztendeig volt elismert, megbecsült körorvos.

- Nemrégiben arról írt egy szép és megható jegyzetet, visszaemlékezést, amikor 60 éves lett az ország második legnagyobb megyei kórháza Miskolcon, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Kórház, melynek főigazgató főorvosa volt 2000-2017-ig, illetve 1991-től orvosigazgató. A kórház neve közben többször megváltozott. Egyetemi, oktató kórház lett, ami bizonyosan újabb kihívásokat jelentett mindenki számára az intézményben, minden szakterületen. Miként emlékszik a „tanulóévekre”, amikor nem orvosként, szakorvosként, s nem főigazgatóként végezte a hivatását itt?

- Orvos lettem, de ez nem is volt olyan egyszerű. Nem vettek fel rögtön az egyetemre. Azt a feladatot kaptam, hogy dolgozzak egy évet az egészségügyben. Soha ilyen jó döntést nem hozhattak volna, pedig mennyire fáj! – feleli. – Elmentem a miskolci megyei kórházba. Ebbe a hideg, szürke, poros, akkor még nem túlságosan ismert intézménybe. Nagyon sok embert megismertem. Betegeket, orvosokat, nővérkéket, barátokat! Fél hónap alatt megtanultam azt, amit „főműtősök” éveken keresztül szoktak gyakorolni.

Kegyetlen emlék volt az első halott leszállítása a proszektúrára. Annyira féltem, de meg akartam csinálni, mert 50 Ft-ot kaptam érte. A kórház sötét udvarán, kitaró őszi esőben, zöldfülűként rohantam át az udvaron a halottal. Ma is rossz emlékként él bennem. Aztán telt az idő, az egyetemi éveim alatt minden nyáron műtősiúként dolgoztam a miskolci megyei kórházban. Sokat tanultam, az orvosok pedig barátként kezeltek. Ekkor érlelődött meg bennem, hogy itt fogok dolgozni.

- Emlékezetesek az egyetemi évek az egykori orvostanhallgató számára.

- Éltem a fiatalok és a bezártságból kiszabadultak életét, és pótolni akartam mindent, amit Pannonhalmán, a gimnáziumban, azt hittem, kihagytam. Nagyszerű és emlékezetes esztendőik voltak. S aztán sok-sok tanulás és munka, gyógyítás után sebész, illetve baleseti sebész lettem. Ez utóbbit később nem tartottam jó döntésnek, de akkor nagyon tetszett, hogy ők az egészségügy frontvonalának lövészárkában végzik munkájukat. Azt vettem észre, hogy a durva élethelyzetek, a kegyetlen emlékek, események fásultá teszik az embert, az orvost, az egészségügyben dolgozót.

- Dr. Csiba László professzor, a Debreceni Egyetem Neurológia Klinikájának nemrégiben nyugdíjba vonult igazgatója, a stroke betegség gyógyításának nemzetközi szaktekintélye, a testvére.

Konzultál-e a két neves orvos egymással egészségügyi kérdésekről, amikor találkoznak?

- A bátyám számomra mindig ikon volt, természetesen orvosi, szakmai kérdésekről is szót váltunk, ha találkozunk. Szoktam mondani, hogy ő az okosabb, én pedig a szebb. Pedig, de szerettem volna okos is és szép is lenni. Ikertestvérem szintén orvos lett, Miskolcon dolgozik. A többiek Párizstól Genfig, Alaszkától Koszovóig mindenütt megtalálhatóak. Magyarországon pedig Debrecenben, Miskolcon, Ózdon, Budajenőn.

- Miként jutott el Belgiumig, a katolikus egyetemre?

- Két szakvizsga és egy kis szerencse révén kikerültem Belgiumba, Leuvenbe, a katolikus egyetemre. Gondoljunk csak bele, a 80-as években egy fiatal orvos mit kezd Belgiumban? Más volt a stílus. Szabadság volt. Mások voltak a gyógyítás módszerei, eszközei, a légkör, a szakmaiság. Nagyon kicsinek éreztem magam. Arra gondoltam, hogyha csak egy morzsát hozok haza, azt ott megismertekből, azt is hozzáteszem az ország kenyéréhez, s máris bővülnek a hazai gyógyítás egyes szakterületei. A kollégáimnak akkoriban ez nem tetszett, irigyeltek, pedig nagyon szerettem volna, ha megértenek. Ez is egy lépés lehetett ahhoz, amikor elgondolkodtam azon, mit is akarok én az elkövetkezendő évtizedekben csinálni?

- S milyen döntést hozott e sorsfordító helyzetben, időszakban?

- Egy unalmas ügyeletben elhatároztam, hogy mást fogok csinálni. Szűk a mozgástér. Alapvetően nagyon szép, felelősségteljes és elismerésre méltó gyógyító munka, amit egy sebész végez, de még szebb kihívás nagyobb vagy inkább más jellegű feladatokat végezni. Nem a betegeimtől akartam elfordulni, nem is a hivatásomnak, a szakterületemnek hátat fordítani, csupán haladni előre épp a kórház, a betegek, a kollégák érdekében. Megpályáztam az igazgatóhelyettesi pozíciót, megnyertem. Menedzserképzőt, közgazdaságit, jogi egyetemet végeztem. Mindent megtettem a felkészültségemért, a szakmai ismereteim szélesebb bővítéséért. Úgy gondoltam, eljött az én időm és a sajószentpéteri, gyermekkori fészekből, eljutottam a földrajzilag nem messze lévő miskolci, szentpéteri kapui kórházig. Ez kórház volt a város szélén, de nem volt igazi kórház. Egészséggyár volt. Ebből kellett olyat létrehozni, megteremtteni, amely túlél engem, és mindenkit szolgál, a beteget, a gyógyítót, a hozzátartozót.

- Különös és nem mindennapi célokat, terveket, másokat segítő és támogató célokat tűzött ki az elmúlt évtizedekben, s mindet meg is valósította. Azt hihetné, aki nem ismeri, hogy a rangja és egyre

elismertebb tevékenységei, közéleti munkája mellett a szolgálati autóhoz talán még sofőrje is van. Ez persze hatalmas tévedés, hiszen gyakorta közlekedik kerékpárral s közlekedett orvosigazgatóként is.

- Évek óta, még most is, Miskolcon belül és kisebb-nagyobb távolságokra kerékpárral járok. A biciklizés egészséges, ráadásul több emberközelibb élményt ad. Aki két keréken jár, mindent észrevesz és őt is észreveszik. Engem Miskolcon így ismernek, ezzel járok, jártam munkába, barátokhoz, bevásárolni az áruházba. Volt olyan év, amikor csak hat napot nem kerékpároztam. Szerencsére, nem luxusautóval, annak ablakán kitekintve ismerkedtem meg Miskolccal és a világgal.

- Ha jól tudom, ezért a nemes és egészséges életmódjáért hálát adva, sokan az életüket is Önnek köszönhetik.

- Aki egyetlen életet is megment, az egész világot menti meg, tartja a mondás. Hálás lehetek a sorsnak, hogy erre életem során többször is lehetőségem volt. Sok orvos úgy éli le az életét, hogy nem kerül abba a helyzetbe, hogy újra kellene élesztenie valakit. Velem kilenc alkalommal történt ez meg és ezek egy része azért, mert kerékpárral járok és látom, észreveszem, ami történik körülöttem, a környezetemben, kint a való életben.

- Miként választotta szakterületének a sebészetet, illetve a baleseti sebészet megterhelő, hatalmas felelősséggel járó hivatását? Ráadásul a mai napig sok a panasz a betegek részéről a hosszú várakozás miatt. Kevés a szakorvos, a nővér, az ápoló.

- A sebészetet, a baleseti sebészetet azért választottam szakmának, mert ahogyan a fentiekben említettem, ezzel ismerkedtem meg az egyetem előtt és alatt, műtősiúji létem során. Adta magát, hogy oda menjek dolgozni. Baleseti sebész csak azért szerettem volna lenni, mert ez egy különleges szakma. Ide, erre az ellátásra nem készülnek az emberek befeküdni. Mindenki váratlanul, felkészületlenül kerül be, hozzák őket. Itt igazán egyforma, aki sérült, gazdag ember és a hajléktalan. Az úgynevezett hálapénz lényegesen kevesebb. Természetesen nem ez a vonzó, viszont igazságos környezetet biztosít. Az egészségügy frontvonala a baleseti sebészet. Nem véletlenül ez az egyik hiányszakma az országban. Mi lehet a megoldás a szakemberhiányra? Németh Lászlót idézem: „Azért kell a pénz a gyógyítónak, hogy ne kelljen pénzért gyógyítania”.

Dr. Csiba Gábor szívügye és a chipsadó

Dr. Csiba Gábor orvos-igazgató főorvosnak a stroke-megelőzés, a rákkutatás kérdése, a daganatos betegségek megelőzése, más népbetegségek mellett szintén szívügye ma is, de nem kutató orvosként, mint ahogyan a bátyja, dr. Csiba László neurológus professzor, nyugalmazott klinikaigazgató, kiemelkedő szakterülete a mai napig. Ennek apropóján tudtuk meg azt is, hogy dr. Csiba Gábor nevéhez fűződik az úgynevezett „chipsadó” bevezetése hazánkban, amit orvosi hivatása megelőzési tevékenységének is tekint s amiből a múlt esztendőben már 57 milliárd forintos bevétele származott az államháztartásnak. Ennek nagy részét az egészségügyben dolgozók bérének rendezésére fordította az állam. Ez is nagy eredmény, de ennél sokkal fontosabb, hogy az egészségtelen termékekre kivetett chipsadó hatására a gyártók 40 százalékkal csökkentették az egészségtelen tartalmat a termékeikben. A chipsadó lényege: aki túl sós, zsíros, cukros, alkoholos, nikotinos termékeket fogyaszt, az adójával járuljon hozzá majdani gyógyítása költségeihez. Ha pedig az adó hatására egészségesebb termékeket kezd fogyasztani, akkor azok az egészségkárosító hatások nem jelentkeznek. Ma már az egészségügyi szakma is elfogadja annak ellenére, hogy 2010-ben, amikor dr. Csiba Gábor felvettem ezt a kérdést, egyszerűen kinevették. Végül elfogadták és mára mindenki megelégedésére működik a reform elképzelés, megelőzés, egészségmegőrző program.

- Miként lehet, lehetett úgy szervezni a dolgozók beosztását, a gyógyító munkát, az operációkat, miközben egyre többen elvándoroltak az egészségügyből az elmúlt évtizedekben, s kerestek jobb megélhetést az orvosok, nővérek a külföldi kórházakban?

- A miskolci kórházat sokáig azért nem érintette a szakemberhiány, mert az volt az előnye, ami a hátránya. Távol van az ország nyugati felétől. Nem vágyakoztak a kollégák a szomszédos, jobb körülményeket biztosító Ausztriába. Hiszen így kezdődött a szakember-elvándorlás. Előbb Ausztriában vagy a közeli német területeken, később meg már mindenütt keresték a lehetőséget kollégáink. Ma már Miskolcon is sok szakmában hiányoznak a gyógyítók. A kórházban elvégzett szakmai fejlesztések, szakmaierőforrás-koncentrációk sokáig sikeresek voltak, a fenyegető szakemberhiányt meg tudták előzni. Párhuzamos osztályokat, intézményeket vontunk össze kórházon belül, szakszerűen és korszerűen racionalizáltunk, ez a humánerőforrás-koncentráció egy darabig megoldotta a pályaelhagyás kérdését. Az elvándorlás mellett sajnos az elöregedés is „koptatta” a kollégák számát. A miskolci kórház a fejlesztések és a magas szakmai színvonal miatt vonzó volt és jelenleg is vonzó a fiatalok és a rezidensek számára. A kórházban olyan, máshol nem található humánpolitikai intézkedéseket tettünk, amelyek ugyan pénzben nem, de kényelemben segítették az emberi erőforrás megtartását.

- Mit jelent ez konkrétan, ami az egészségügyi dolgozók javát szolgálja?

- Talán nincs olyan kórház az országban, ahol uszoda lenne, Miskolcon van. Egészségmegőrző központot hoztunk létre, programokkal, kondicionáló

gépekkel. Szauna, légző terápiais kabin szolgálja a dolgozók egészségének a megőrzését. Műfüves focipálya, tenispálya nemcsak az egészségmegőrzést, a sportot jelenti, hanem a közösség összekovácsolását. Az országban először itt szerveződött kórházi lelkeszi szolgálat. Négy egyház főállású lelkesze segíti a lelki gyógyulást. Kápolna, óvoda, bölcsőde érhető el, és 75 lakásos szolgálati lakótelep segíti az életkezdet.

- Mit jelentett az életében, s milyen út vezetett odáig, hogy 2007-ben a Miskolci Egyetem címzetes egyetemi docense lett?

- A miskolci egyetemen a kétezres évek elején újraindult az Egészségügyi Főiskolai Kar. A gyakorlati területet adó Megyei Kórház vezetőjeként lettem részese az újraindításnak és az oktatással a működtetésnek. Nem orvosokat képeznek. Nagyon fontos szakmákban adnak át tudást az embereknek. Képződiagnoszták, védőnők, gyógytornászok, egészségügyi szervezők, mind-mind olyan szakmák, amelyek nélkül nem működhet egy modern egészségügyi intézmény, nem működhet az egészségügyi ellátórendszer.

Oktattam azelőtt az Egészségügyi Szakközépiskolában is, részt vettem az orvostovábbképzésben, nem volt idegen számomra a tanítás. Lehet, hogy a kántortanító ősök szellemisége is vezetett? Most is örömmel oktatok, mert tudom, hogy ez befektetés a jövőbe.

- Az oktatás vagy a gyógyító munka áll-e közelebb Önhöz?

- Egyértelműen a gyógyítás, de sokkal inkább úgy fogalmaznék, hogy a gyógyítás szervezése áll hozzám a legközelebb. Sokan lenéznek a menedzseri szakmát, pedig ez az, ahol minden szakmából egy picit ismerni kell. Tudni kell integrálni a megszerzett ismereteket, de ehhez nem elég a bizalom, szakértelem is kell hozzá. Ugyanakkor sokszor ugyanolyan „tűzoltás”, mint a baleseti sebészeti munka, mert egy kórház életében napról napra adódhatnak olyan események, amelyek azonnali cselekvést igényelnek.

Leszakadhat a mennyezet, elfogyhatnak a gyógyításhoz szükséges anyagok, pénzügyi krízis alakulhat ki, támadják jogilag az intézményt, lejárató cikkek jelennek meg különböző újságokban. Ezekre válaszolni kell, nem védekezni, hanem becsülettel helyt állni. Ráadásul ott vannak a betegek, a munkatársak problémái is, melyeket valahogyan, de mindenképpen sikeresen meg kell oldani. Egy nagy kórházat nem lehet úgy vezetni, hogy közben osztályos főorvosként is ellátom a feladatokat. Vagy az egyik vagy a másik terület sérül.

A kórházvezetést meg kell tanulni, ehhez nemcsak megfelelő közgazdasági-, jogi-, pénzügyi iskolákat kell elvégezni, hanem gyakorlatot is kell szerezni. Olyan ez, mintha mondjuk egy Kecskemét nagyságú város polgármestere

lennék. Sokan azt hiszik, hogy a legjobb sebész a legjobb igazgató. Ez közel sincs így. Valaki lehet sikeres a szakmájában, de lehet, hogy képtelen egy nagy rendszert átlátni, vezetni, jó és gyors döntéseket hozni. Bizony a sok kórházi gazdasági problémának részben lehet oka a hozzá nem értő vezetés. Az igazgatói székbe szívesen beül mindenki, más eredményeivel szívesen dicsekszik. Én nem ilyen vagyok. Igyekszem alázattal fordulni ehhez a munkához, s tudom, hogy még sok-sok év gyakorlat után is van mit tanulni.

A Csiba család

Orvos testvéreivel természetesen sok mindent megvitatnak, véleményt, tapasztalatot cserélnek, figyelnek egymás véleményére. A Csiba család nagy, szinte az egész világon élnek közvetlen rokonok, testvérek vagy leszármazottjaik. Ennek ellenére tartják a kapcsolatot, s évente legalább kétszer találkoznak is Sajószentpéteren a családi házban. A legutóbbi karácsonyi találkozásuk alkalmával 55-en voltak, s még legalább 20-25 családtag hiányzott. Minden testvérnek legalább három gyereke van. Dr. Csiba Gábornak is három felnőtt gyermeke van, legidősebb lánya, Anna bölcsészként végzett, Borbála második éve orvos Budapesten, sebész szeretne lenni, Sarolta pedig védőnőként dolgozik Miskolcon. A sors úgy hozta, hogy rajtuk kívül két rokon gyerek életéért is felelős, így gyakorlatilag öt gyermeke van. Ikertestvéreinek hat fia van, közülük öt orvos vagy hamarosan az lesz. A karácsonyi és a húsvéti találkozások alkalmat adnak arra, hogy egymás életének, sorsának alakulásáról beszélgessenek és alkalmat adnak arra is, hogy az azonos szakmát művelők gondolatot cseréljenek. Ezek soha nem viták, még ha hangosak is, hanem előremutató tartalmas beszélgetések. A sajószentpéteri családi ház egy olyan bázis, ahova mindenki hazatér. Ezt érzik, értik és egyre inkább elmélyül bennük. Ide köti őket a gyermekkoruk, az emlékeik s szeretett szüleik sírja.